

Konseilspræsident i den Stilling og paa den Plads, han nu indtager. Han sagde, at det havde vist sig, at man kan regere udenom København. Det er sandt; det er en sørgelig Sandhed, som vi i 7 Aar have maattet erkende Rigtigheden af, at den Regering, som har siddet, har været i Stand til at regere udenom København. Det have vi maattet føle ved mange Lejligheder, hvor man ikke har villet ligestille København med det øvrige Land. Men lad os haabe, at den Regering, som nu maa komme, ikke vil føle sig som en ensidig Regering i den Grad, som den, der nu gaar, har gjort, men at det maa blive en Regering, der virkelig føler sig som Regering for det hele Folk. Det viste sig, at den nuværende Regering ikke kunde komme til Magten udenom København. Det var først, da København sluttede sig til, da vi her i København drev Højre ud og svækkede det, som Tilfældet blev, at Vejen var banet for, at den nuværende Regering kunde komme til Magten, og den kunde, synes jeg, godt have stillet sig anderledes overfor København, end den har gjort. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, men det kunde godt gøres ved mange gode Tal, hvorledes man har tilsidesat Københavns Interesser.

Der er to Ord, som den højtærede Konseilspræsident har udtalt, og som jeg fuldt ud kan tiltræde. Det ene er noget, han skrev i sit Manifest til sine Vælgereovre i Ringkøbingkredsen. Han siger der: „Jeg har levet af mit eget og paa sit eget“. Det tror jeg er fuldt ud Sandhed, at det kan siges om den nuværende Konseilspræsident. Jeg har haft Lejlighed til at følge denne Mands Færd i 13 Aar, og navnlig mindes jeg endnu mange, mange Træk af ham i de Aar, vi sad sammen i Finansudvalget, og jeg kan saa fuldt ud anerkende Rigtigheden af den Sætning, at han har levet af sit eget og paa sit eget. Og jeg siger, at det er godt, at en Politiker, naar han træder tilbage, kan sige det med Sandhed og Ret. Saa sagde han et andet Ord, som jeg ogsaa tror er fuldt ud sandt, nemlig, at han forlader sin Plads med en ren Samvittighed. Det tror jeg ogsaa er fuldt ud sandt. Men jeg vilde ønske, han kunde have føjet et tredje Ord til og sagt: Naar jeg nu forlader min Plads, gør jeg det saaledes, at ingen kan bebrejde mig, at jeg paa noget Punkt har svigtet det Program, jeg kæmpede for, før jeg kom til Magten. Kunde han have sagt det med Sandhed og Ret, tror jeg,

at vi alle kunde have sænket Kaarden ved hans Bortgang.

Sabroe: Jeg vilde gerne have Lejlighed til at sige, da det er mig meddelt, at det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted) ikke i sin Tid har været med til at anbefale Folk at abonnere paa „Dannebrog“. Det blev i 1905 under Rigsdagsforhandlingen meddelt, men det er altsaa urigtigt. Jeg finder derfor Anledning til at gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem ikke har begaaet den Brøde at anbefale nogen at abonnere paa „Dannebrog“.

Trier: Jeg skylder den ærede Ordfører for Flertallet (Thomas Larsen) et Par Bemærkninger. Han har ganske misforstaaet mig, naar han har troet, at jeg har forlangt for mit Vedkommende nogen som helst Undskyldning af ham. Han havde begyndt sit Foredrag med at fortsætte de Angreb, der i Fjor førtes paa de Mænd her i Tinget, der havde paaapeget forskellige Handlinger af Alberti, som man krævede undersøgte, og i denne Anledning sagde jeg, at lige overfor disse Folk var der nu ingen Anledning til at fortsætte Angrebene, men snarere en Anledning til at undskylde sig, fordi man den Gang havde taget fejl og nu maatte anerkende, at de havde haft Ret.

Den ærede Ordfører sagde dernæst, at jeg ikke var Manden, der havde haft Ret til at forlange en Undskyldning. Jeg har altsaa ikke forlangt nogen Undskyldning, men hvis jeg havde haft Anledning til at forlange den, havde jeg ogsaa haft Ret til at kræve den. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører har Ret i, at man ikke under tidligere Forhold, hvor jeg havde Lejlighed til at komme i nærmere Berøring med Reformpartiet, har haft et Indtryk af, at jeg ikke nærede den kvalificerede Tillid til Alberti, som mange andre gjorde. Jeg tror at kunne nævne Tilfælde, hvor netop jeg har øvet den Kritik overfor Alberti, som overhovedet er bleven øvet i de Omgivelser, og mere end een Gang har jeg efter min egen Mening netop lagt for Dagen, at jeg mente, det var en Mand, man skulde staa kritisk væbnet overfor. Men jeg har ganske vist ikke advaret mod Manden som en Forbryder; for det har jeg ikke troet, han var. Det, der gjorde, at jeg netop ansaa ham for saa farlig en Mand, langt farligere, end han nu er, da han er afsløret